

kunnet, men det er altid bedre at have den skrevne Lov for sig. Det er altsaa nærmest i de Tilfælde, jeg tror, at Loven kunde udøve nogen praktisk Nytte, og derfor vil jeg i alt Fald ikke i dette Dieblis tage nogen Beslutning om, hvorvidt jeg til det Sidste vil holde paa Loven eller stemme mod den; thi Et er mig klart: Stulle vi til at tage under Overveielse, hvilke Bestemmelser der mangle, hvilke Bestemmelser det var ønskeligt, at de havde uden denne, Bestemmelser, som jeg gjerne vil indrømme kunne være saa godt som nødvendige for at supplere den mindre klare Affattelse af Lovforslaget, saa ville vi komme ind paa et meget stort Lovgivningsomraade, hvor en Lov vistnok ikke paa nogen Maade kan fremgaa af det private Initiativ eller af et Udvalgs Arbejde. Jeg vil altsaa antage, at det er rettest, at dette Lovforslag gaar umiddelbart til 2den Behandling; men jeg vil tilsidst gjøre min Afstemning derover afhængig af væsentlig een Ting, og det er af Spørgsmaalet om, hvorledes det sidste Punktum i Lovforslaget skal forstaaes, om det tillige skal forstaaes saaledes, at det indeholder et absolut Forbud imod, at der ved en Ægtepagt, indgaaet før Ægteskabet, kan træffes Bestemmelse om, at Ægtefolkene ville opretholde Formuesællesskabet. Det forekommer mig dog at ville være en høist mærkverdig Indskrænkning i Kontaktsfriheden, om man paa en Tid, hvor Kvinden er i sin hele Frihed, hvor hun endnu ikke paavirket af sin Mand, eller hvor han i alt Fald ikke har nogen saadan afgjørende Indflydelse over hende, og hvor hun kan raadføre sig med sine Frænder og Venner om, hvorledes der skal forholdes med, hvad hun indfører i Boet, vilde, naar hun antog, at Ægteskabets sande Lykke fordrede, at der ikke skete nogen Indskrænkning i Mandens Raadighed over Fællesboet, formene hende at træffe en saadan Bestemmelse. Ordene ere affattede saaledes, at de kunne give Anledning til at tvivle om, hvorvidt man har tænkt sig, at det kun i Ægteskabet skal være forment at træffe Bestemmelse, hvorved Lovens Virksomhed udelukkes. At forbyde Lo, der ville indlade sig i Ægteskab sammen, før Ægteskabet at tage en Bestemmelse som denne: „Vi ville have et fuldstændigt Livsfællesskab og et fuldstændigt Formuesællesskab“, forekommer mig fuldstændig urimeligt, og det kan jeg ikke paa nogen Maade gaa ind paa. Jeg vil endnu blot gjøre to Bemærkninger, som jeg foresætter, for at de kunne blive modtagne, hvis de ikke ere rigtige. Den ene er den, at jeg anser det for givet, at, efterat denne Lov er udkommen, maa de Kvinder, som have en selvstændig Virksomhed, over hvis Indtægter Manden ikke er raadig, sættes i særlig Kommuneskat. Vi faae da en ny Art af kommunal Skatteydelse, og det vil nok Eigningskommissionen finde Raad for, thi naar f. Ex. en stor Modehandlerinde indlader sig i Ægteskab med en Mand, som selv ikke har

nogetsomhelst Erhverv, og som væsentlig kun bruges til at bringe Hattestæerne omkring, saa kan man jo ikke beskafte ham af Alt, hvad Konen erhverver; men skulde de saa slippe med, at han blev beskattet af det, han selv erhverver, saa vilde det give et for Kommunen altfor ringe Udbytte. Jeg tror derfor, at det er en af de Konsekventer, som dette Lovforslag vil føre til, at vi faae Husfruer som Skatteydere. Dernæst er der et andet Punkt, som allerede min ærede Kollega foran mig (Ogenbøll) nylig berørte, nemlig dette Lovforslags Indflydelse paa § 29 i Arveloven, som bestemmer, at Moderen, saalænge hun lever i Ægteskab med Børnenes Fader, ikke uden dennes Samtykke maa gjøre nogen Forandring i Børnenes lovbestemte Arveret efter hende. Denne Paragraf er altid forekommet mig at være en noget haard og urigtig Bestemmelse; men jeg kan jo nok forstaa, hvad der har været Grunden til det. Jeg finder, at det er naturligt, rigtigt og billigt, at Moderen ligesaa vel som Faderen maa kunne give et af sine Børn efter sin Død noget mere end den lovbestemte Arv af hendes eget Boeslod; men naar denne Bestemmelse kommer frem, som her foreligger, saa forekommer det mig næsten urimeligt, at Moderen i det Tilfælde, hvor hun ogsaa i Ægteskabet har Raadighed over forskellige Ting, ikke skulde kunne give et af sine Børn noget mere end dets lovbestemte Arv af disse Ting, over hvilke hun selv har Raadighed. Jeg antager, altsaa, at det implicate ligger i Lovforslaget, som det foreligger, at en saadan Testationsret herefter skal tilkomme hende. Jeg antager iøvrigt — det er en Bemærkning, som maaske ikke strengt hører hjemme her, men som jeg dog ikke kan undlade at fremsætte overfor, hvad det ærede Medlem her foran mig (Ogenbøll) yttrede, — at der ikke er Grund til at sende dette Lovforslag i Udvalg. Jeg tror, at man meget godt, uden at have hørt et Udvalg, vil kunne tage Bestemmelse, om man vil tage Lovforslaget eller lade det falde.

Formanden: Ja, Spørgsmaalet om Udvalg vil senere komme til Forhandling. — 5te Landssthingsmand for 3die Kreds har Ordet.

Mump: Den ærede sidste Taler henviste til en juridisk Tvivl, som dette Lovforslag kunde frembringe, nemlig med Hensyn til Beskatningen, hvorimod den ærede 3die Landssthingsmand for 5te Kreds (Ogenbøll) navnlig hentebe sine Indvendinger imod Lovforslaget fra forskellige Forstolningsstvul, som det kunde foranledige. Jeg vil ikke ubetinget vedstaa enhver af hans Betragtninger. Der kunde jo nok være enkelte af dem, som ere mindre uomtvistelige. Jeg tror saaledes, at, naar f. Ex. en Sordemoder dør, maa